

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) i art. 47 Karty praw podstawowych UE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonych decyzji. Strona skarżąca uważa, że przyjmując zaskarżone decyzje Komisja nie przedstawiła wymaganego przez Traktat i orzecznictwo Trybunału uzasadnienia w odniesieniu do podstaw prawnych prowadzonej w drodze tych decyzji procedury odzyskiwania należności.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz. U. 2018, L 193, S. 1).
- (²) Postanowienie z dnia 4 lutego 2022 r., Republika Czeska/Polska (Mine de Turów), C-121/21, nieopublikowane, EU:C:2022:82.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2022 r. – Niderlandy/Komisja

(Sprawa T-203/22)

(2022/C 237/76)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 lutego 2022 r. Ares (2022) 1097097 oddalającej wniosek Królestwa Niderlandów o zmianę decyzji z dnia 6 stycznia 2022 r. i o przedłużenie o 4 lata 8-letniego terminu na żądanie zwrotu nienależnie zapłaconych kwot w sprawie FresQ;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: decyzja z dnia 15 lutego 2022 r. jest oparta na nieprawidłowym założeniu, w myśl którego procedura w przedmiocie żądania zwrotu nie została jeszcze zakończona.
2. Zarzut drugi: przyjmując, że przekroczenie 8-letniego terminu obciąża Królestwo Niderlandów Komisja Europejska niewłaściwie stosuje art. 54 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1306/2013.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2022 r. – Makhlouf/Rada

(Sprawa T-206/22)

(2022/C 237/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sara Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci G. Karouni i K. Assogba)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności poniższych aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej:
 - decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2022/242 z dnia 21 lutego 2022 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz załącznika I do niej;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/237 z dnia 21 lutego 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii i załącznika II do niego;
- zasądzenie od Rady kwoty 10 000 EUR tytułem odszkodowania za wszystkie poniesione szkody;
- zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona strona przegrywająca sprawę. Sara Makhlof wnosi o obciążenie Rady jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą, z zastrzeżeniem prawa do ich wykazania w trakcie postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony i do rzetelnego procesu W tym względzie skarżąca zarzuca Radzie, że naruszyła ona jej prawo do obrony, w szczególności prawo do bycia wysłuchaną, zanim zapadła decyzja o umieszczeniu jej nazwiska w spornych wykazach.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie i braku dowodu. Skarżąca podnosi, że twierdzenia Rady dotyczące istnienia „nieodłącznego ryzyka, że odziedziczone mienie zostanie wykorzystane do wspierania działalności reżimu syryjskiego, stanie się bezpośrednio jego własnością, potencjalnie przyczyniając się do brutalnych represji reżimu wobec ludności cywilnej” należy bezwzględnie odrzucić, ponieważ są one całkowicie bezzasadne oraz są dotknięte brakiem jakiegokolwiek podstawy faktycznej mogącej je potwierdzić.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w ingerencji w prawa podstawowe. Zdaniem skarżącej sporny środek należy uznać za nieważny, ponieważ jest on nieproporcjonalny w odniesieniu do celu, któremu służą sporne akty. Dysproporcja wynika w szczególności z faktu, że środek ten obejmuje całe mienie skarżącej, bez jakiegokolwiek rozróżnienia.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa własności. Skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty prowadzą do nieusprawiedliwionego naruszenia prawa własności skarżącej, ponieważ obejmują – bez rozróżnienia – mienie odziedziczone przez skarżącą, ale również jej mienie osobiste
5. Zarzut piąty dotyczy żądania odszkodowania za poniesione szkody.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2022 r. – Mhana/Rada

(Sprawa T-207/22)

(2022/C 237/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ghada Mhana (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci G. Karouni i K. Assogba)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej